

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ νέα Παναθήναια. — Ὁ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος ἐναρκτήριος λόγος τοῦ Διαδόχου — Αἱ αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου: Ἀθηναῖς καὶ Πουλχερία. — Χωρὶς ὄνομα. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν. — Ἡ φιλανθρωπία τοῦ κ. Ἀαρῶν. — Συνταγὴ — Κοσμητικὰ διὰ νεάνιδος ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Ἀποστολίδου. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Παναθήνια χωρὶς κανηφόρους καὶ πεπλοφόρους, χωρὶς ἱερὰς ἀκολουθίας, χωρὶς τὰς εὐγενεῖς παρθένους τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὅποια ἄλλοτε περιέφεραν περὶ τὴν θεῖον Παρθενῶνα τὸν ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλον.

Ὁ ναὸς τῆς θεᾶς δὲν ἔχει πλέον τὸ κάλλος καὶ τὴν αἴγλην τῆς τέχνης τοῦ Ἰκτίνου καὶ τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου δὲν δεσπόζει πλέον βουνῶν καὶ θαλασσῶν, ἀλλ' οὔτε σκορπίζει ἀκτῖνας ἀδαμάντων εἰς τὰ γαλανὰ κύματα τοῦ Σκρωνικοῦ.

Καὶ ὅμως εἶνε ζήτημα, ἐὰν ἡ τελετὴ τῆς χθὲς ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐπιβλητικὴ ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ ἐὰν τὸ κράτος τῆς θεᾶς ἐξεδηλώθη ποτὲ τότε τὸν μέγα καὶ πάνδημον, ὅσον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Διότι τί σημαίνει, ἐὰν ὁ ναὸς κατέπεσε, καὶ ἐὰν ἀπὸ τὰ περιωθέντα ἐρείπιά του δὲν μένει πλέον ὀρθὸν κανὲν σύμβολον τῆς ὠραίας θρησκείας τοῦ παρελθόντος; Τί σημαίνει, ἐὰν λείπουν σήμερον αἱ ἱερὰ συνοδεῖαι καὶ οἱ χοροὶ τῶν πεπλοφόρων παρθένων καὶ τὸ κάλλος τῶν Καρυατίδων καὶ ἡ ποιησις τῆς γραφικῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ ἡ εὐγένεια τῶν ἀριστοτεχνικῶν γραμμῶν καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν θέαμα τῆς περιφορᾶς τοῦ μαγικοῦ πέπλου ὑπὸ τὴν σκέπην

τοῦ ὁποίου αἱ Ἀθηναὶ κατέστησαν τὸ περικαλλέστερον τῶν αἰῶνων ἀριστούργημα!

Τί σημαίνει, ἐὰν τὸ σύνολον τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας ἔλειψεν, ἀφ' οὗ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας θρησκείας ἀπὸ τῶν στενῶν ἱερῶν τῆς τότε ἐποχῆς ἐπεξετάθη σήμερον εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς γῆς;

Τί σημαίνει, ἐὰν τὰ φθαρτὰ εἶδωλα συνετρίβησαν, ἀφοῦ τὸ ὠραῖον φῶς τὸ ὅποσον περιέκλειαν ἄλλοτε τὰ ἱερὰ τεῖχη τοῦ Παρθενῶνος ἐσκάρπισε τὰς ἀκτῖνάς του τόσο μακρὰν, ὥστε χάρις εἰς αὐτὸ ὅλοι οἱ βάρβαροι τῆς γῆς ἀφυπνίσθησαν!

Τί σημαίνει, ἐὰν ἡ λατρεία τῶν τύπων ἐχάθη, ἀφοῦ περὶ τὴν ιδέαν συνῆλθεν ἐκ νέου ὅ,τι μέγα καὶ ἐπιφανὲς περικλείει ἡ ἀνθρωπότης ὅλη εἰς τοὺς κόλπους τῆς διὰ τὴν ἀπονεύμη τὸν φόρον τῆς εὐσεβείας τῆς καὶ τῆς πίστεώς τῆς εἰς τὴν ἀθάνατον θεότητα τοῦ πνεύματος!

Ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ κόρη τοῦ Διός, ἦτο τότε τὸ θρησκευτικὸν εἶδωλον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ θεὰ τῆς σοφίας, εἶνε σήμερον τὸ θρησκευτικὸν σύμβολον ὅλου τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ὁ ναὸς τῆς διὰ τοῦτο, ἐὰν μετέβαλε μορφήν ἀπὸ τὴν φθορὰν αἰῶνων καὶ τῶν βανδάλων μαζῆ, ὅμως περιβάλλεται ἀπὸ τὸ ἀκτινωτόν, τὸ ὅποσον ἡ ἀθανασία σκορπίζει περὶ τὸν ἱερὸν βράχον.

Σήμερον ὁ Παρθενῶν ἀντὶ στέγης ἀπὸ ἀνάγλυφα μάρμαρα καὶ χρωμακτιστὰς γραφὰς στεγάζεται πολυτελῶς ἀπὸ τὸν ὠραιότερον οὐρανὸν τοῦ κόσμου. Τὸ φῶς τῶν ἱερῶν λαμπάδων, τὸ ὅποσον ἀκαίμητον ἄλλοτε ἐφώτιζε τὸ χρυσοῦν εἶδωλον ἀντικατέστησε σήμερον παρὰ τὸ βάθρον τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν χρυσοῦν ἀκτῖνων τοῦ ὁποίου κενὸν φῶς τεχνητὸν καὶ καμμία ἄλλη ἀνκλαμπὴ τῆς γῆς δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῆ.

Τὰς πλευράς τοῦ Παρθενῶνος ὧν, τὰ στελέχη ἐξηρθρωμένα καὶ ἄμορφα ἀναπαύονται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μοροζίνη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀντικαθιστοῦν σήμερον σκεπασμένοι ἀπὸ ἀπανθίσματα ἴων καὶ βόδων αἰ ἀγαλματώδους ἀρμονίας βουνοσειραὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, τῆς Πεντέλης καὶ τοῦ Πάρνηθος.

Καὶ ὁ Παρθενὼν ὁ σημερινὸς μὲ τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του καὶ τοῦ κάλλους του καὶ μὲ τὴν ἀρμονικὴν μεγαλοπρέπειάν του παριστᾷ σήμερον τὸ σύμβολον τῆς ιδέας, ἡ ὁποία δὲν κλείεται εἰς στενὰ ὅρια καὶ δὲν ζῆ ὑπὸ στέγας θραυστᾶς καὶ δὲν φωτίζεται μὲ φῶτα τεχνητὰ, καὶ δὲν ἀρκεῖται εἰς κόσμον καὶ στολισμὸν ἔργων τέχνης ἀνθρωπίνης, ἔστω καὶ ἰδανικῆς τελειότητος.

Δι' αὐτὸ καὶ οἱ προσκυνηταὶ τῆς σήμερον, ἐὰν δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν εἰς τοὺς τύπους καὶ τὴν περιβολὴν τῶν προσκυνητῶν τοῦ παρελθόντος, ὅμως τοὺς συνδέει καὶ τοὺς ἀδελφώνει ἡ ιδέα, ἡ ὁποία φωτίζει αὐτούς, ὅπως καὶ ἐκείνους μὲ τὸ ἀόρατον φῶς τῆς καὶ τοὺς ἐξευγενίζει μὲ τὸ κύρος τοῦ παλαιοῦ ἀριστοκρατικοῦ παρελθόντος τῆς καὶ τοὺς ἐξιδανικεύει μὲ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὅποσον διακρίνει πάντοτε τοὺς ἐργάτας τῆς διανοίας καὶ τοὺς καλλιεργητᾶς τῶν ὠραίων κόσμων τοῦ ἰδανικοῦ.

Δι' αὐτὸ ἀκόμη καὶ ὁ καταλαβὼν πρῶτος τὸ βῆμα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ σηκοῦ διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, μεθ' ὅλην τὴν πενιχρότητα καὶ ἀκαμψίαν τῶν γραμμῶν τοῦ ἐνδύματος τοῦ στρατιώτου καὶ μεθ' ὅλην τὴν περὶ ἀλλαγὴν τῆς γλώσσης καὶ τῆς ρητορικῆς μορφῆς τοῦ νεωτέρου λόγου, ὅμως ἐξεπροσώπει ἐπὶ τοῦ βήματος τὸν ἐξοχὸν ῥήτορα καὶ μεγάλον ἄρχοντα τῶν Ἀθηνῶν τοῦ παρελθόντος. Ἡ μορφή του ὅπως καὶ ἐκεῖνου κατηνυγάζετο ἀπὸ τὸ ἴδιον φῶς καὶ ἡ φωνή του ἐπλάλλετο ἀπὸ τὴν αὐτὴν γλυκεῖαν ἀρμονίαν, διότι τοῦτον ὡς καὶ ἐκεῖνον ἐνέπνευε ἡ αὐτὴ ιδέα, συνεχίνει τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ἀδελφώνει ἡ αὐτὴ θρησκεία τῆς λατρείας τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ, εἰς ἣν καὶ οὗτος ἀτενίζει διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ὁ λόγος τοῦ Διαδόχου

Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀκροπόλεως βράχου, εἰς ὃν ἡ ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς ἀπέδωκε μετὰ μακρῶν αἰῶνων τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν, τὴν προσήκουσαν εἰς τὴν κλιῶνιον Τέχνην, ἐντὸς τῶν περικαλλῶν λειψάνων τοῦ ναοῦ τούτου τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς συμβολιζούσης τὴν σοφίαν, ἡ σεμνὴ ὑμῶν συνέλευσις σήμερον εἶνε σύνοδος ἱεροφαντῶν, φερόντων ἀπὸ τῶν περάτων τοῦ κόσμου τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ μέρους τῆς νέας Ἑλλάδος εὐχαριστῶ ὑμᾶς, κύριοι, μετὰ προθυμίας ἀκούσαντας τῆς φωνῆς αὐτῆς, καλούσης ὑμᾶς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς χώρας τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων εὐκλειοῦς παρελθόντος καὶ εἰς συνεργασίαν πρὸς μελέτην καὶ δικαίωσιν τῶν μνημείων, ἅτινα κατέλιπεν εἰς ὑμᾶς ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

Ἐχομεν τὴν συνείδησιν, ὅτι ἐπετελέσαμεν τὸ ἐφ' ἡμῖν τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς ὑμᾶς καθήκον τῆς συντηρήσεως καὶ διασώσεως, τῆς ἀποκλύσεως καὶ ἀναστήσεως τῶν μνημείων τοῦ προγονικοῦ ἡμῶν παρελθόντος, καὶ ὅτι διὰ παντὸς τρόπου ἠγωνίσθημεν ν' ἀναδείξωμεν τὴν Πατρίδα ἡμῶν κατ' ἐξοχὴν χώραν τῆς ἀρχαιολογίας.

Ἄλλ' ὁμοίως συνησθάνθημεν, ὅτι τὰ προγονικὰ ἡμῶν κειμήλια εἶνε θησαυρὸς κοινὸς εἰς τὸν πεφωτισμένον κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο παρέσχουμεν μετὰ τῆς μεγίστης ἐλευθεριότητος τὴν ἀδειαν ἡμῶν καὶ τὴν συνδρομὴν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ὅπως συνεργασθῶσιν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδίδου μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ εὐγενεῖ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἀγωνί.

Τῆς διεθνούς δὲ καὶ εἰλικρινοῦς συνεργασίας ταύτης κερδῶς δύνεται νὰ θεωρηθῆ ἡ σύγκλησις τοῦ Συνεδρίου τούτου, ὅπερ σκοπεῖ τὴν προαγωγὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης διὰ τῆς βοθητικῆς καὶ συμπράξεως ἀπάντων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Διὰ τοῦτο δὲ μετὰ πεποιθήσεως ἐνητενίσκαμεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀπεκδεχόμενοι ὅτι ἠθέλομεν τύχει τῆς προθύμου καὶ ἐνθουσιώδους συμμετοχῆς ὑμῶν εἰς ἔργον, οὗ τὴν πρωτοβουλίαν ἐθήρρησε ν' ἀναλάβῃ νῦν ἡ νέα Ἑλλάς, ὡς κληρονόμος τῆς ἀρχαίας.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν σεμνύνεται ἐπὶ τῇ ἐνταύθα παρουσίᾳ ὑμῶν, ὁ δ' Ἑλληνικὸς λαὸς εὐτυχεῖ ἐκυτὸν μετ' ἐμοῦ, ὑποδεχόμενος ὑμᾶς, τοὺς ἐπιστήμους ἀντιπροσώπους πολλῶν καὶ κραταιῶν ἐθνῶν καὶ πάντων σχεδὸν τῶν ἐπιστημονικῶν καθιδρυμάτων καὶ πρωτοκαθέδρους τῆς ἀρχαῖο-λογικῆς ἐπιστήμης. Τείνων δὲ εἰς ὑμᾶς φιλόξενον τὴν δεξιάν, προσηνέει ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας δι' εἰλικρινοῦς Χαίρετε.

Ἐν μέσῳ τῶν καλλιστευμάτων τῆς ἀρχαίας τέχνης, τῶν ὡσπερ ἀειθαλῆς πνεῦμα καὶ ψυχῆν ἀγήρω καταμεμυγμένην ἐχόντων, ἐν μέσῳ λαοῦ προσκειμένου μετὰ στοργῆς εἰς τὴν λατρείαν τοῦ μεγάλου παρελθόντος, καὶ βραδίζοντος στερεῶς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ὁδόν, χωρήτατε μετὰ θάρρους ἐπὶ τὸ ἔργον ὑμῶν, ὃ ὀτρηροὶ θεράποντες τῶν ἀρχαίων Μουσῶν, πεποιθότες, ὅτι σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, ὃν ἀντιπροσωπεύετε, θέλει κροτήσῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ εὐγενεῖ ὑμῶν ἀγωνί ὑπὲρ ἐπιστήμης τιμῶν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' κηρύττω τὴν ἐνταύθα τοῦ πρώτου Διεθνούς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἀθηναῖς καὶ Πουλχερία

Ἡ πλέον αἰνιγματικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον συμπληρωτικὴ ἐποχὴ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ὁ IV καὶ ὁ V αἰὼν. Ἡ ἀρχαία ἐθνικὴ θρησκεία μάχεται τὴν τελευταίαν ἀπελιπτικὴν μάχην τῆς πρὸς τὴν νέαν θρησκείαν. Οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος ἐξαφανίζονται μὲσα εἰς μίαν παγκόσμιον πυρκαϊάν. Ὁ Ἀλαρχῆος, ὁ Ἀττίλας, οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν βαρβάρων παρόμοιοι πρὸς ἑκάστην ἀποκαλυπτικὴν φέρονται καταστρεπτικοὶ ἀνὰ τὰς χώρας τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

Οἱ μεγάλοι ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐνδοξοὶ χριστιανοὶ θεολόγοι Ἰερώνυμος, Αὐγουστῖνος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, οἱ δύο Γρηγόριοι, ὁ Κύριλλος, ὁ Πάππας Λέων ὁ I ἰδρύνοντες τὸ δογματικὸν οἰκοδόμημα τῆς ἐκκλησίας βοηθοῦν τὸ ἔργον ἐκείνων εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Καὶ ὁ βυζαντινισμὸς, τὸ παράδοξον αὐτὸ δημιούργημα τῆς ἱστορίας, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀσιατικὸς καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ γραικορωμαϊκὸς ἀρχίζει ἤδη νὰ παρουσιάζεται ὑπὸ ἰδίαν προσωπικὴν φυσιογνωμίαν.

Αἱ διάφοροι ἐκδηλώσεις τοῦ πολυκυμάντου αὐτοῦ πέμπτου αἰῶνος, τοῦ τόσο δραματικοῦ συγκεντρώνονται, φυσικά, περὶ τὴν Ἀθηναῖδα—Εὐδοκίαν, τὴν ἐνδόξον αὐτὴν γυναῖκα, ἣτις μετέστη ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῆς Ἀθηναϊκῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν χριστιανικὴν ὀρθοδοξίαν τοῦ Βυζαντίου. Τοιαῦται ἀντιθέσεις θὰ ἦσαν ἀρκεταὶ νὰ καταστήσουν τὴν ὑπαρξίν τῆς ρομαντικῆς καὶ παράδοξον, ἐὰν δὲν συνετέλει περισσότερον εἰς τοῦτο ἢ ἐν τῷ μέσῳ τόσο ἐπιβλητικοῦ μεγαλείου δράσις τῆς εἰς πόλεις, ὡς αἱ Ἀθῆναι, ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ.

Ἡ Ἀθηναῖς ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 400 μ.Χ. Ὁ πατήρ τῆς Λεόντιος ὁ φιλόσοφος ἦτο Ἕλληνας Ἀθηναῖος. Τὸ ὄνομα τὸ ὅποσον ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα του ἀποδεικνύει τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὴν ἐκπνεύσαν πατρίδα του ὑπὸ τὸν ἀντέλλοντα ἥλιον τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν του διὰ τὴν ἀρχαίαν σοφίαν, καὶ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου.

Εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς του, ὁ σοφὸς Ἀθηναῖος, εἶχε ἀφιερῶσει πάσας τὰς φροντίδας του. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπαιδεύσεως μιὰς εὐγενοῦς τῶν χρόνων ἐκείνων ἦτο ποικίλον καὶ πολυτελές, περιλαμβάνον γραμματικὴν, ρητορικὴν, μαθηματικὰ, φιλοσοφίαν, μουσικὴν καὶ ποίησιν. Ἡ Ἀθηναῖς εὐφυὴς καὶ ἐργατικὴ ὡς ἦτο ἐπωφελέθη περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην τῆς διδασκαλίας τοῦ πατρὸς τῆς. Βραδύτερον ἄλλως τε τὸ ἀπέδειξε, ἀπαγγέλλουσα μετ' ἴσης εὐκολίας τὸν Ὅμηρον, τοὺς τραγικοὺς ποιητὰς καὶ τὰ ὠραιότερα μέρη τῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Λυσίου. Ἐγραφεν ὠραίας ἐπιστολάς εἰς ὑφ' ἑκλεκτὸν καὶ ἐπαγωγόν. Συνεζήτηε τὰ ἀρχαῖα ἔργα καὶ τὰ σοφιστικὰ προβλήματα καὶ ὠμίλει δημοσίαι καὶ ἐκ τοῦ προχείρου μὲ εὐκολίαν καταπλήσσουσαν. Εἰς πολυμάθειαν λοιπὸν εὐρυτάτην εἰς εὐφυῖαν καὶ ψυχικὰς ἀρετὰς συνήνωνε καὶ θαυμασίαν ὠραιότητα.

Ἄλλ' ὁ πατήρ τῆς ἀπέθανε, κληροδοτήσας τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας του εἰς τοὺς δύο υἱοὺς του· εἰς τὴν κόρην του ἀφῆκε μόνον ἑκατὸν χρυσὰ νομίσματα, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ μόρφωσίς τῆς, ἣτις τὴν ἔθετεν ὑπεράνω ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἤρκει διὰ τῆς ἐξασφάλισις τὸ μέλλον. Ἡ Ἀθηναῖς ἐνήγαγε τοὺς ἀδελφούς τῆς εἰς δίκην. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἰς Ἀθήνας ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐκινδύνευε, αὕτη μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν πλησίον εἰς ἐκεῖ ἀποκατεστημένην θείαν τῆς, ὅπως ἀπαιτήσῃ ἐκεῖ δικαιοσύνην. Θεοδόσιος ὁ II εἶχε δικαθεθῆ ἐπταετίας μὲν τὴν 1ην Μαΐου 408 τὸν πατέρα του Ἀρκάδιον. Βρέφος ἀκόμη, ἐξ ἔτη πρῶτῃτερα, εἶχε ἀναγορευθῆ Αὐγουστός καὶ στεφθῆ εἰς τὸ

παλάτιον τοῦ Ἐβδόμου. Ἡ μήτηρ του Εὐδοξία ὑπῆρξε διάσημος διὰ τὴν σκληρὰν κατὰδωξιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρκαδίου καὶ ὀλιγοετῆ ἀντιβασιλείαν τοῦ ἐπάρχου Ἀνθεμίου κατὰ τὸ 414 ἡ ἀδελφή τοῦ Θεοδοσίου Πουλχερία ἀνηγορεύθη Αὐγούστα καὶ ἀνέλαβε τὰ ἥνικα τοῦ κράτους δεκαεξαέτις μόλις. Σοφὴ, εὐφυὴς, νοήμων ἡ νέα πριγκίπισσα ἀνέθρεψε τὸν νέον ἀδελφὸν τῆς εἰς τέλειον καὶ θεοσεβῆ αυτοκράτορα.

Ὅταν ἡ Ἀθηναῖς ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐζήτησεν ἀκρόασιν ἀπὸ τὴν Πουλχερίαν. Ἡ Αὐγούστα ἐγοητεύθη ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν τῆς νέας Ἀθηναίας, τὴν ἐσυμπάθησε, τὴν προσεκάλεσεν εἰς τὸ ἀνάκτορόν τῆς καὶ ἐπὶ τέλους πεισθεῖσα, ὅτι αὕτη θὰ καθίστα τὸν νέον βασιλέα εὐτυχῆ, τοῦ ὠμίλησε περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ τὴν ἐπαρουσίασε. Ὁ Θεοδόσιος τὴν ἐρωτεύθη ἀμέσως καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῆ.

Ἡ Ἀθηναῖς ἔμεινε τότε εἰς τὸ παλάτιον πλησίον τῆς Πουλχερίας, ὅπου ὁ ἐπίσκοπος Ἀττικὸς τὴν κατήχησεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐβαπτίσθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀττικὸν μὲ ἀνάδοχον τὴν Πουλχερίαν. Ὡς χριστιανὴ ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Εὐδοξίας καὶ οἱ γάμοι τῆς ἔγειναν τὴν 7ην Ἰουνίου τοῦ 421 μετὰ τοῦ αυτοκράτορος Θεοδοσίου.

Αἱ ὀμιλίαι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου μιὰς δίδουν περίπου ἰδίαν τῆς κοινωνίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεοδοσίου καὶ τῆς Πουλχερίας, καὶ τῶν ἐθνικῶν προλήψεων, αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτουν ἀκόμη ἐκεῖ. Εἰς τὴν ἀπὸ πλείστας ἀντιθέσεις ἀποτελουμένην κοινωνικὴν ζωὴν, ὁ χριστιανισμὸς συνεκρούετο εἰς κάθε βῆμα μὲ τὸν ἐθνισμὸν, ἡ νέα κοινωνία μετὰ τῆς παλαιᾶς. Πλοῦτος καὶ θησαυροὶ ἀσιατικοί, ἐνδεικ καὶ ἀθλιότης, χριστιανικὰ δόγματα, ἀστρολογία Χαλδαίων καὶ Περσῶν, ἀσκηταὶ κολογητοὶ καὶ φιλόσοφοι κυνικοὶ τῆς Ἑλλάδος, τέλος ἡ πλέον ἀβρὰ Ἑλληνικὴ μόρφωσις μὲ τὴν χυδαϊότεραν βερβαρότητα.

Εἰς τὴν πολυσύνθετον αὐτὴν κοινωνίαν γυναῖκες διακρίμεναι ὡς ἡ Πουλχερία καὶ ἡ Ἀθηναῖς ἐξήσκουν φυσικὰ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Αὐλήν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Βυζαντίου. Καὶ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν Θεοδόσιον ἐγένετο ἡ μεγάλη πρόοδος τοῦ πλήρους ἐξελληνισμοῦ τῆς Νέας Ρώμης. Ὁ Αὐτοκράτωρ παρέσχεν μεγάλην ἐνδειξίν τῶν Ἑλληνικῶν συμπαθειῶν του, ἀναβιβάζων εἰς τὸν αυτοκρατορικὸν θρόνον μίαν Ἀθηναῖαν, μεθ' ὅλας τὰς ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος αὐστηροτάτας ιδέας του, καὶ χωρὶς νὰ τὸν μέλη διόλου, ἐὰν ἡ νέα αὐτὴ Ἑλένη ἐλάτρευε τοὺς θεοὺς τῆς Ἑλλάδος μίαν στιγμὴν πρὶν νὰ περιβληθῆ τὴν πορφύραν τῶν Καισάρων.

Ἡ Ἀθηναῖς ἐτήρησεν ἄλλως ὑπὸ τὴν πορφύραν τὴν ἀγάπην τῶν ὠραίων πραγμάτων καὶ τῶν ὠραίων ἰδεῶν. Ποιήτρια συντάξεν εἰς στίχους ἡρωϊκοὺς Ὀκτάτευχον, περιλαμβάνουσαν τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωυσέως, τὰ βιβλία τοῦ Ἰωσήφ, τῶν Κριτῶν, τῆς Ρούθ, τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Ζαχαρίου, τὰ ὅποια ὁ Φώτιος ἐγκωμιάζει εἰς τὴν Μυριόβιβλόν του.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Εγκωμιάζει επίσης το ποίημα των μαρτύρων Κυπριανού και Ιουστίνου, του οποίου σώζεται μέχρι σήμερα μέρος του Ι και του ΙΙ βιβλίου του ΙΙ βιβλίου, του οποίου αξιόλογον έμμετρον Γερμανικήν μετάφρασιν εξέδωκεν ο Γρηγορόδιος, κρίνων δικαίως αυτό, ως αποτελούν την πρώτην παράδοσιν του Faust. Άλλο ποίημα παράδοξον αποδιδόμενον εις την Άθηναιδα είναι τα Όμηροκεντρα, δηλαδή η ζωή του Χριστού εις δύο χιλιάδας τριακισίους σαράντα τρεις στίχους αληθώς Όμηρικούς, μετά μεγίστης τέχνης παραφρασμένους. Άλλά και ο εις πεζόν πανηγυρικός μίξ μεγάλης νίκης κατά των Περσών θεωρήθη άριστούργημα ρητορικής τέχνης και κομψής ευφραδείας της νέας σοφής Άθηναιδας.

Άλλως τε και ο Θεοδόσιος ήτο επίσης πολύ δυνατός εις την Έλληνικήν και Λατινικήν φιλολογίαν ως και εις τας φυσικομαθηματικές επιστήμας και την αστρονομίαν. Ήτο καλός ζωγράφος, καλός γλύπτης και τόσο καλλιγράφος, ώστε οι σύγχρονοι του έδωκαν το επώνυμον του Καλλιγράφου. Ύπό έποψιν λοιπόν παιδευσεως και ανατροφής ήτο σύζυγος άντάξιος της Άθηναιδος, την οποίαν ήγάπη με πάθος. Εις την γέννησιν της πρώτης θυγατρός του Δικινίας-Ευδοξίας, ο Θεοδόσιος απένεμεν εις την λατρευτήν σύζυγόν του τον τίτλον της Αύγουστας και έκτοτε η προτομή της φέρεται με το διάδημα του Βυζαντίου και τα αυτοκρατορικά έμβλήματα επί των νομισμάτων.

Άπό της στιγμής αυτής η Άθηναις γίνεται ίση με την αδελφήν του συζύγου της και από κοινού έργασθεΐσαι αι δύο αυται γυναικες έτήρησαν μέχρι τέλους εις την βασιλεία του Θεοδοσίου χαρκτηρα εκπολιτιστικόν. Κατά το 425 ο αυτοκράτωρ ώριζε δια Διατάγματος τον νέον οργανισμόν του Πανεπιστημίου της Κωνσταντινουπόλεως, του ιδρυθέντος παρά Κωνσταντίνου του Μεγάλου, τι όποιον και έπροικοδότει γενναίως, τη είσηγήσει των δύο αυτοκρατειρών.

Μετά τον θάνατον Πατριάρχου του Άττικου, ον διαδέχεται επί του θρόνου το 428 ο Νεστώριος, έμφανίζεται το πρώτον και η κυριωτάτη αίρεσις, ητις διήρσε την Έκκλησίαν κατά τον V αιώνα.

Συνέπεια ταύτης ήτο η Σύνοδος της Έφέσου το 430, η προσπάθεια συμφιλίωσης των δύο αντιθέτων Νεστωρίου και Κυρίλλου Άλεξανδρείας, αι άμφιβολίαι του Θεοδοσίου, εις ον ειχεν άνκατεθη η διαιτησία, αι συμπάθειαι του ύπερ του Νεστωρίου, ο θρίαμβος των έχθρών τούτου και τέλος η έξορία και ο θάνατος τούτου το 440.

Η Πουλχερία και η Ευδοξία, ητις ως χριστιανή πλέον έλαβεν ενεργότατον μέρος εις την θεολογικήν αυτήν συζήτησιν, συνετέλεσαν πολύ εις τον θρίαμβον της όρθοδοξίας, της οποίας μνημεία θαυμαστά είναι ο διάσημος Βασιλικός ναός της Παναγίας των Βλαχερνών εις την Κωνσταντινούπολιν και ο της Santa Maria Maggiore της Ρώμης

Όταν η Σόνια εύρεθη μόνη της εις το μικρόν δωμάτιόν της του ξενοδοχείου των Ξένων άφηκεν ένα μακρόν στεναγμόν άνακουφίσεως. Όχι, βεβαίως δέν ήτο πλέον -όσον δυστυχής, όσον ειχε φαντασθη έως αυτήν την στιγμήν. Ίσως μάλιστα δέν ήτο διόλου δυστυχής. Η ιδέα ότι ήμπορούσε να είναι αϊτή εις την θέσιν της νέας εκείνης γυναικός, ότι ήμπορούσεν αυτή με τον χαρκτηρα της τον φιλελεύθερον, τον ανεξάρτητον, τον απαιτητικόν, να ύφίσταται αυτό το μαρτύριον της ταπεινώσεως και ψυχικής έρημώσεως, την οποίαν άντελήθη προ όλιγου, η ιδέα αυτή την έκαμε τώρα να θεωρη εύτυχίαν της τον γάμον του Sacha με Άλλην. Είμαι έλευθέρα, έλεγε δυνατά και επανελάμβανε την λέξιν, έλευθέρα εις κάθε τόπον, ως δια να απολαύση την μουσικήν της, ως δια να αϊτηκνηθί όλην την χαράν, την εύτυχίαν, την ώραίότητα, την οποίαν περικλείει η έλευθερία. Άνοιξε το παράθυρόν της και άφηκε τον ψυχρόν άέρα της Δεκεμβριτικής εκείνης βραδείας να πλημμυρίση όλόκληρον το δωμάτιόν της. Η νύκτα με τον διαμαντοστολισμένον ουρανόν της εισώρησε και αυτή μέσα εις το μικρόν δωμάτιον και έφάνη ως να άπλωσεν ένα άπέραντον καμπυλωτόν παραπέτασμα εις το κενόν του παραθύρου. Έξω τα δένδρα του κήπου έμουρμούριζαν έλαφρά, μαλακά κάτι ως μουσικήν άπήχησιν του άνέμου, ο όποιος έπαιζε με τα φύλλα των. Όλα τώρα τα πράγματα και αυτά τα άψυχα ακόμη, τα όποια έξούσαν ως η φύσις τα έκαμε, χωρίς περιορισμούς, χωρίς τεχνητάς μεταμορφώσεις, όλα ήσαν δι' αυτήν τόσα άντικείμενα, τα όποια η έλευθερία εξωράιζεν, τα όποια η έλευθερία έστόλιζε με την ποιητικήν πνοήν της.

Η ιδέα του κινδύνου της έλευθερίας της ειχε δια μίαν σχίσει το πυκνόν δίκτυ, το όποιον ο έρωσ ειχε πλέξει εμπρός εις τα μάτια της και το όποιον τόσα έτη τώρα την ειχε κάμει να μη διακρίνη την δεσποτικήν φύσιν του Sacha. Τώρα ο άγαπημένος της χθές άπεκαλύπτετο με όλην την ψυχικήν του γυμνότητα, με όλην την σκληρότητα ενός έγωιστου, δια τον όποιον το έγω ειχε την θέσιν ειδώλου, ένθροניσμένου εις την ταπεινώσιν και την ψυχικήν άγωνίαν και την καταπάτησιν του ανθρωπισμού των άλλων. Μήπως δέν ειχεν αρχίσει από αυτήν, η μάλλον από την οικογένειάν του, από τους ιδιούς του, από την μητέρα και τον πατέρα του, τους όποιους ειχεν έγκαταλείψει εύθως ως η τύχη τους έγκατέλειψε. Και δέν ειχε δικαίον η μητέρα της, η οποία έλεγεν ότι μόνον, όταν έφοβήθη την πεινάν, ένθυμήθη ότι ειχε θεόν και ότι έπροσκολλήθη εις αυτούς με τον σκοπόν να τους έκμεταλλευθί όσον ήμπορούσε καλλίτερα! Και δέν υπεκρίνετο τον ταπεινόν και τον καλόν και τον εύκολον, έως ότου έκέρδισε την έμπιστοσύνην των και την συμπάθειάν των και έπειτα δέν ήρχισε να γίνεται και μαζή των άδιάφορος, άπότομος και σκιαός. Όλο το παρελθόν άναζούσε τώρα εμπρός της. Αϊ στιγμαί της υπερτάτης συγκινήσεως και άγωνίας της έσπέρας του φόνου του διοικητού της Όδησου, εις τον όποιον και αυτός ως φίλος του φονέως ήμπορούσε να ένοχοποιηθί. Και η ιδική της ήρωική άυταπάρνησις να

τρέξη το ίδιον βράδυ εις το σπίτι του δολοφόνου, δια να πάρη ένα γράμμα του Sacha προς αυτόν, το όποιον εάν εύρίσκετο ήμπορούσε να γίνη η αίτία της κατατροφής του. Και έπειτα όταν έγνώσθη από τας αρχάς η έπίσκεψις της εκείνη η νυκτερινή, η άδικφορία με την οποίαν έπηρεν επάνω της όλον το ζήτημα και η άπόφασις της να εκπατρισθί, να άρνηθί το όνομά της να άφήτη τα συμφέροντά της μόνον και μόνον δια να σώση εκείνον! Και να φύγη μαζή του μετεμοφισμένη εκείνη εις άνδρα και αυτός εις γυναίκα και να είναι άποφασισμένη επί τέλους να όμολογήση την άνυπόστατον ιδικήν της ένοχήν δια να σώση εκείνον από τα βασανιστήρια των δεσμών και της Σιβηρίας.

Και αυτός να παραδεχθί όλα αυτά, χωρίς ένδοιασμόν και να μη ζητήση να την έμποδίση εις τίποτε, αλλά και να εξαίρη μάλιστα τον γυναικετον ήρωισμόν, εις τρόπον ώστε να εξαίτη το φύσει εξημμένον πνεύμά της, και να την παραινιη έπιτηδείως και με τρόπον να φθάση, εάν έπαρουσιάζετο άνάγκη, έως τα άκρα. Άλλά μήπως εις το Πκρίσι η ζωή του ήτο τίποτε άλλο παρά σειρά εκμεταλλεύσεως της περιουσίας της, της εργασίας της, των εκεί κοινωνικών σχέσεών της; Μήπως όλα τα άρθρα, τα όποια έδιδεν εκείνος εις το «Figaro» δια την εν Ρωσία κοινωνικήν ζωήν δέν τα έγραφεν αυτή, η οποία έγραφε γαλλικά με όσην εύκολίαν και τέχνην έγραφε και Ρωσικά; Και δέν έδέχθη και το ψεύδος αυτό υπό την πρόφασιν, ότι θα του έδίδετο θέσις διπλωματική, άφ' ης στιγμής θα εξησφάλιζε δια της δημοσιογραφίας τας συμπάθειας της Ρωσικής Πρεσβείας και των εν Ρωσία ίσχυρών.

Και άφου έδαπάνη τόσα χρήματα, ώστε να μη της έχη μείνει πλέον τίποτε άλλο παρά τόμερίδιον της μητέρας της, δια να σχετίζεται εκείνος, ως έλεγε, με κύκλον εύγενών και καλλιτεχνών και ανθρώπων των γραμμάτων εις το Παρίσι, και να ζή εις τας σφαίρας εκείνων, πώς ειχε κάμει και χρέη, δια τα όποια της έδικαιολογούσε την άνάγκην του γάμου του!

Δέν την ειχε λοιπόν άγαπήσει ποτέ! Αυτό ήτο το συμπέρασμα όλων των σκέψεων και συλλογισμών της. Δέν την ειχεν άγαπήσει, όπως αυτή έννοούσε την άγάπην, με άρνησιν του έαυτού του, με μίαν οικείσθήποτε φύσεως θυσίαν. Άλλ' άφου δέν την ειχεν άγαπήσει και εάν υπετίθετο ότι ειχεν ακόμη χρήματα και ένυμφεύοντο, η ζωή της θα ήτο κάτι παρόμοιον με την ζωήν της Έλένης!

Και θα έχανε την έλευθερίαν της χωρίς κανέν άντάλλαγμα, χωρίς το πολύτιμον, το άπαραίτητον άντάλλαγμα μίανς μεγάλης, πραγματικής, αληθινής άγάπης. Η συνειθισμένη φράσις της μητέρας της, της ήρχετο άμέσως εις την μνήμη. Οι Έλληνες ξέρουν να έμπορεύονται, δέν έέρουν να άγαπούν. Η Ρωσική εκείνη άρχοντοπούλα, η οποία δέν ειχε χρήματα και η οποία ειχεν ύπανδρευθί τον πατέρα της, ανθρωπον κατώτερόν της υπό πάζιν έποψιν, διότι ειχε πιστεύσει εις την άγάπην του, ειχε λοιπόν δικαίον να κρίνη όλους τους Έλληνας, ως τους έκρινε. Άλλ' έπειτα έμερίκευε το πράγμα. Πώς είναι δυνατόν μίαν όλόκληρον φυλήν να μην ειξεύρη να άγαπή!

Και ένθυμείτο με κάποιαν νοσταλγίαν τους νέους Ρώ-

σους φοιτητάς, τους όποιους ειχε γνωρίσει εις την μαθητικήν ζωήν της και οι όποιοι ήσαν όλοι γεμάτοι από ένθουσιασμόν δια κάθε ώραϊον και εύγενές πράγμα και ήσαν άγνοί και άπονήρευτοι και άγαπούσαν με αληθινήν λατρείαν. Ένθυμείτο τας εκμυστηρεύσεις που της έκαμνεν ένας εξαδέλφος της από την μητέρα της, ο όποιος άγχαπούσε μίαν πτωχήν φίλην της και ο όποιος όταν εκείνη αϊφνηδίως άρρώσθησε και έπειτα έγινε φθισική έννοούσε με κίνδυνον της ζωής του να την πάρη. Και την έπηρε και την άγαπούτε τόσο και έπήγεν εις σανατόριον μαζή της, έως ότου από τας πολλές περιποιήσεις και την μεγάλην άγάπην η Νάγκια έγεινε καλά.

Αυτό ήτο άγάπη, μάλιστα. Αυτοί εκεί επάνω εις τους παγωμένους τόπους είξευραν φίνεται να φυλάττου εις την καρδίαν των την πίστιν προς τον έρωτα, ο όποιος αν και χάρισμα της Έλληνικής ψυχής και τέκνον και πλάσμα του Όλύμπου, όμως, έχάθη και αυτός, έσκέπτετο η Σόνια και άπρηνήθη την ιδίαν φυλήν μαζή με όλους τους άλλους μεγάλους θεούς του παρελθόντος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η φιλανθρωπία του κ. Άαρών.

Τί διασκεδαστική ήμέρα σήμερα. Η μαμά του Τρόττ εξήλθεν εις περίπατον με την κ. de Bray, η οποία έπρότεινε να πάρουν και τον Τρόττ μαζή, υπό τον όρον όμως, ειπεν η κυρία ότι θα είναι φρόνιμος και θα μας ακολουθήσης σ'εν σκυλλάκι.

Ναι, μαμά μου, ειπεν ο μικρός με βλέμματα παρακλητικά: σ'εν σκυλλάκι. Του έβαλαν λοιπόν το επκνωφόρι του, το καπέλλο του και με ένα μικροσκοπικό μπατσουνακι εις το χέρι, έπεριπατούσεν υπερήφανος εις το πλευρόν των δύο κυριών. Ήτο εύτυχής, διότι εκτός του περιπάτου η κ. de Bray του ειχε χαρίσει μία δεκάρα, δια να αγοράση καραμέλες. Άπό καιρού εις καιρόν άνοιγε το χεράκι του, έβλεπε τα δύο σολδιά και εύτυχής έσκέπτετο, ότι ωμοιάζε κύριος, ότι δέν ήτο διόλου σκυλλάκι και ότι θα ήτο δυνατόν να υπερασπισθί τας δύο κυρίας, εάν έπαρουσιάζετο άνάγκη.

Άλλ' ιδού μία δυσάρεστος συνάντησις. Ο κ. Άαρών έφάνη εμπρός των, εξερχόμενος από ένα μαγαζι, ένθ' έβαζεν εις την τσέπη του μίαν χρυσοπλεγμένην σακουλίτσιν με χρήματα. Πλησιάζει τας κυρίας μειδιών, τας χαιρετά με ύποκλίσεις, μυρισμένος, φρεσκοζυρισμένος. Ο Τρόττ τον στραβοκυτάζει. Η κ. de Bray βλέπει την μαμά του με τρόπον περίεργον, έτοιμη να γελάση, ένθ' η μαμά του κοκκινίζει. Ο Τρόττ έλπίζει ότι ο ένοχλητικός αϊτός κύριος θα εξακολούθηση τον δρόμον του, ένθ' αυτός προσκολλάται εις τας κυρίας, τοποθετούμενος κοντά εις την μαμά του και λέγει και φλυαρεί. . . Φαίνεται ότι και η κ. de Bray τον βαρύνεται, διότι στρέφει προς τα όπίσω, πέρνει τον Τρόττ από το χέρι και περιπατεί μαζή του.

Ένθ' πηγαινούν η κ. de Bray ζητεί πληροφορίας από τον κ. Άαρών δια την φιλανθρωπικήν έορτήν, η οποία έδόθη

ὕπερ τοῦ Ἀσύλου τῶν φησιτικῶν παιδιῶν. Ὁ Τρόττ προ-
έχει, διότι τὸ ζήτημα τὸν ἐνδικαίως φέρει.

Ὁ κ. Ἀαρὼν σηκώνει τοὺς ὤμους καὶ μὲ λέξεις τραχίαις ἀποδοκιμάζει τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλανθρωπίας, ἢ ὅποια γίνεται διὰ τὴν διασκεδάσειν οἱ ὑγιεῖς μᾶλλον, παρά διὰ τὴν βοηθηθῶν τὰ ἄρρωστα παιδιῶν. Τὴν φιλανθρωπίαν ὁ κ. Ἀαρὼν ἐνοεῖ νὰ γίνεται μὲ αὐταπάρησιν πλήρη. Οἱ φιλάνθρωποι ὀφείλουσιν νὰ ἀφιεροῦν πᾶσαν δύναμιν καὶ πᾶσαν ἐνέργειάν των ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ. . . .

Ὁ Τρόττ δὲν ἐπολυκατάλαβε τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ κ. Ἀαρὼν, αἰσθάνεται ὅμως ὅτι ἀγαπᾷ τὰ ἄρρωστα παιδιῶν, ὅτι δὲν θέλει νὰ χορεύουν, ἐνῶ αὐτὰ πονοῦν, ὅτι θέλει νὰ δώσῃ ὅ,τι ἔχει χάριν των καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν θαυμάζει. Ὅπως ὁμιλῇ μὲ ἀρμονικὴν φωνὴν καὶ κάμνει ὠραίας κινήσεις τοῦ φαίνεται, ὅτι ὁμοιάζει μὲ τὸν βασιλέα Δαυὶδ, ὅπου εἶναι ζωγραφισμένος εἰς τὴν ἱερὰν ἱστορίαν του.

Ἡ κ. de Bray διακόπτει τὸν κ. Ἀαρὼν. Εἶπθε, ἀλήθεια θαυμάσιος, τοῦ λέγει. Μὰ δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἅγιος Μαρτίνος δὲν ἔδωκε παρά τὸ μισὸ ἑπα-νωφόριτον εἰς τοὺς πτωχοῦς. . . .

Ὁ ἅγιος Μαρτίνος εἶχεν ἄδικον. Εἰς τὴν ἐλεημοσύνην πρέπει νὰ δίδωμεν ἢ ὅλα ἢ τίποτε. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀκούεται μία κλαυθμηρὰ φωνίτσα. Εἶναι ἕνας γέρον πτωχὸς, κουρελιάρης, ὁ ὁποῖος

τείνει τὸ ρυπαρὸν καπέλλο του εἰς τοὺς διαβάτας, ζητῶν ἐλεημοσύνην. . . .

Ὁ Τρόττ βλέπει μὲ ἀγωνίαν τὸν κ. Ἀαρὼν. Ἄραγε τί θὰ κάμῃ;

Ὁ κ. Ἀαρὼν φαίνεται εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει τὸν πτωχόν. Ἐπειτα ὅμως βάζει τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπη του, εἰς ἐκείνην ὅπου εἶχε βάλει πρὶν τὴν σακουλίτσα μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, καὶ ρίπτει κάττι, ποῦ φαίνεται βαρὺ εἰς τὸ καπέλλο τοῦ πτωχοῦ.

Ὁ Τρόττ τὰ χάνει. Ὁ θαυμασμός του μεταβάλλεται εἰς ἐνθουσιασμόν. Ἴδου ὅτι ὁ κ. Ἀαρὼν, σύμφωνα μὲ ὅ,τι ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, ἔδωκεν ὅλα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε εἰς τὸν πτωχόν. Ὁ Τρόττ βλέπει μὲ μελαγχολίαν τὰ δύο του σολ-διά, καὶ κοκκινίζει. Ἐντρέπεται, διότι αὐτὸς δὲν ἔδωκε τίποτε. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν φθάσει εἰς τὸν χειμερινὸν κήπον καὶ ὁ κ. Ἀαρὼν προτείνει εἰς τὰς κυρίας νὰ πάρουν ἕνα τσάι. . . .

Τὸν κούμενο! σκέπτεται ὁ Τρόττ. Βέβαια εἶναι καλ-λίτερος ἀπὸ τὸν ἅγιον Μαρτίνον. Ἀφοῦ ἔδωκε, ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε, θέλει νὰ δώσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει. Ἐλησμώνησεν ὅ,τι ἔδω-κεν εἰς τὸν πτωχόν τὴν σακουλίτσα του καὶ ὅτι τώρα δὲν θὰ ἔχη νὰ πληρώσῃ τὸ τσάι, τὸ ὅποσον προσφέρει εἰς τὰς κυρίας. Συγκεκινημένος ἐνθυμεῖται τὰ δύο του σολδιά, πλησιάζει τὸν κ. Ἀαρὼν, καὶ τοῦ τὰ προσφέρει. . . .

Τί θέλεις μικρὲ μου;

Καὶ πλησιάζει τὴν σύζυγόν του μὲ ὕφος κωμικὸν ἀπελπισίας καὶ οἴκτου, ἔλαβεν ἡσύχως τὰς χεῖράς της καὶ ἐξηκολούθησε.

— Ἀλλὰ ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα, δὲν ἐκπληττομαι πλέον διὰ τὴν μεταβολὴν ἢ ὅποια ἔγινε εἰς σέ. Δὲν θέλω νὰ συζητήσω τὴν ἀξίαν τῶν Γερμανῶν συγγραφέων, οὔτε κανενὸς ἐκ τῶν εὐνοουμένων σου Γάλλων τοιούτων. Ἄλλως τε θὰ ἴσο ἴσως πλέον δυνατὴ ἀπὸ ἐμέ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. ἄλλα πίστευσέ με, ἄφησε τοὺς μελαγχολικοὺς αὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνοοῦν τίποτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἰδεαλιστὰὶ ἐνθουσιώδεις, καὶ ἄλλοτε λογικοὶ πεί-σμονες, ἔζησαν μὲ παντελῆ ἔλλειψιν τοῦ αἰσθητικῆς τῆς πραγμα-τικότητος, ἢ περιπαίξουν τοὺς ἀναγνώστας των, γράφοντες ἐπίτηδες διὰ τὰ ἀσθενῆ πνεύματα, πράγματα ἀπὸ τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐνοοῦν οὔτε μίαν λέξιν. Ἐλα εἰς τὸν ἐαυτὸν σου, διώξε τὰς τρελλὰς ἰδέας σου. Καθυσύχασε τὴν φαντασίαν σου μὲ ὑγιεῖς καὶ ζωηρὰς ψυχαγωγίας, καὶ τὰ νεῦρά σου μὲ τὰς ὑπαίθριους ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ τοὺς ἀποδώσουν τὴν ἰσορροπίαν. Ὅταν σὲ καταλαμ-βάνει τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς αἰσθητικῆς κρίσεως, ὅταν αἰσθάνῃσαι τὴν κεφαλὴν σου νὰ βαρύνῃ, τοὺς ὀφθαλμούς σου νὰ κλείωνται, τὰ χεῖ-λη σου νὰ ξηραίνωνται, καὶ τὴν καρδίαν σου νὰ στενάζῃ χωρὶς νὰ ἤξευρῃς διατί, διάταξε νὰ ζεῦσῃς, ἔξελθε εἰς περίπατον, τρέξε εἰς μίαν συναναστροφὴν, εἰς ἕνα χορὸν. Ζήτησε τὸν θόρυβον ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ θόρυβον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ζωὴ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ὕπαρξις καὶ ὁ ἀληθὴς αὐτὸς θόρυβος τῶν ζώων θὰ κάμῃ νὰ πύ-σσουν καὶ ἀφανισθῶν τὰ γελοῖα αὐτὰ ὄνειρα ὅπου σοῦ δίδουν οἱ νεκροί.

Ἡ κόμησσα εἶχε σηκώσει δύο τρεῖς φορές τὰ βλέμματα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶδε, ἢ καλλίτερα δὲν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ οἴκτου, τὴν ὅποιαν προσέπαθε: νὰ τοὺς δώσῃ καὶ πιστεύων ἤδη εἰς τὴν μετάνοιαν τῆς κομῆσσης ἐξηκολούθησε μειδιῶν.

Συμφωνῶ πληρέστατα εἰς μὲ τὸ νὰ ζῆς ὅπως κάμνεις πρὸ τινος

ΚΟΣΜΗΤΙΚΑ ΔΙΑ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

1) **Γνώθι σαυτὸν** (ὁ μαγικὸς καθρέπτης). Τὸ παρά-δοξον τοῦτο κάτοπτρον θὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ λάθη σου καὶ θὰ κάμῃ τὰς ἀρετὰς σου νὰ φανοῦν ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ λαμπρό-τητι.

2) **Φαιδρότης** (ὕγρον πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων). Καθημερινῇ χρῆσις τοῦ ἀρώματος τοῦτου θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ὠραιότητα τοῦ προσώπου σου καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς σου.

3) **Ἀλήθεια** (λεπτὴ βαφή τῶν χειλέων). Χρωματιζό-μενα τὰ χεῖλη σου καθημερινῶς μὲ τὴν πολὺτιμον ταύτην βαφήν θὰ γίνωνται πορφυρότερα καὶ θ' ἀναδίδουν γλυκύαν μελωδίαν.

4) **Προδουχὴ** (μῆγμα ἐπιφέρων γλυκύτητα εἰς τὴν φω-νὴν). Μεταχειρίζου τὸ μῆγμα τοῦτου πρῶταν μεσημεριῶν καὶ ἔσπερας καὶ οἱ τόνοι τῆς φωνῆς σου βελτιούμεν ἢ θὰ γίνων γλυκύτεροι μουσικῆς.

5) **Εὐσπλαχνία** (κάλλιστον ὕγρον διὰ τοὺς ὀφθαλμούς). Συχνῇ χρῆσις τοῦ ὕγρου τοῦτου θὰ προσθήτῃ μεγάλην λάμ-ψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Μεταχειρίζου τοῦτο ἀφειδῶς, οἱ πτωχοὶ θὰ σοῦ τὸ προμηθεύουν.

6) **Φρόνησις** (διάλυσις προλαμβίνουσα τὰς ἐξάρσεις). Πράξει τὸν χαρκατῆρα, ἐξωραίζει τὸ πρόσωπον καὶ δίδει εἰς τὰς γυναῖκας ἀξίαν καὶ χάριν.

Σὰς τὰ δίδω διὰ νὰ πληρώσετε τὸ τσάι, διότι ἂν ἐνθῶ μῆσθε ἐδώκατε πρὸ ὀλίγου ὅ,τι εἶχατε εἰς τὸν καυμένον ἐκεῖνον τὸν πτωχόν.

Ἡ κ. de Bray ζεσπᾷ εἰς ἀκράτητα γέλοιον, ἢ μακά του δαγκάνει τὰ χεῖλη, ἐνῶ ὁ κ. Ἀαρὼν κοκκινίζει μὲ κάποιον πείσμα. Ὁραῖον μάθημα, μουμουρίζει μετὰ εἰς τὰ δόντια του. Ἐπῆρε κατὰ γράμμα τὰ λόγια μου. . . .

Τὸ τσάι σερβίρεται μὲ γλυκίσματα, μπισκότα καὶ ὠραία πράγματα. Καὶ ὁ Τρόττ σκέπτεται: Ποῖος θὰ πληρώσῃ ὅλα αὐτὰ: ἢ μακά μου ἢ ἢ κ. de Bray; Ἄλλ' ἴδου ὅτι ὁ κ. Ἀαρὼν βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν χρυσοῦ σακουλίτσα, εἰς τὴν ὅποιαν κτυποῦν τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ πλη-ρόνει.

Ὁ Τρόττ εἶναι κατὰπληκτος. Δὲν θέλει νὰ πιστεύῃ εἰς ὅ,τι βλέπει. Λοιπὸν τί ἔλεγε ὁ κύριος αὐτὸς πρωτῆτερα. Καὶ εἰς τὸν πτωχόν θὰ εἶχε δώσει μίαν πεντήρα ἴσως, ἐνῶ ἔλεγε πρὶν ἢ ὅλα ἢ τίποτε. Ὡστε εἶναι ψεύτης ὁ κ. Ἀαρὼν. Τὸν βλέπει τῶρα μὲ ὑπεργάτην περιφρόνησιν. Καὶ ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης κάμνει τὸν λ/σμόν, ὁ Τρόττ τὸν διακό-πτει: Ὡρίστε ἐγὼ πληρῶνω τὴν ἰδικὴν μου πάσχα.

Τοῦλάχιστον αὐτὸς δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ τὸν τρατάρῃ ἕνεκ ψεύτης.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

καιροῦ, πλησίον τῆς ἐστίας, μεταξὺ τοῦ Σχίλλερ καὶ τοῦ Γκαίτε, περιβάλλονται οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ σου μὲ μαῦρον κύκλον καὶ ρυτι-δώνεται ἡ καρδία σου, ἐνῶ συγχρόνως ρυτιδώνεται καὶ τὸ μέτωπον σου. Δὲν ἤμπορεῖς ὅπως ἐγὼ, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν λέσχην, νὰ παί-ξῃς, νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὰ κινήγια μου; νὰ ἀντικαταστήσῃς αὐτὰς τὰς τέρψεις μὲ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι σοῦ ἐπιτρέπονται. Ζήτησε ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ζωὴν ὅλου τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ζῆσθαι ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Δὲν ἔχω δικαίον; Κινεῖς τὴν κεφαλὴν. Τότε σὲ ἀφίνω ἔχω νὰ κανονίσω ἀπόψε τὰ στοιχίματα τῆς χθεσινῆς ἐκδρομῆς. Ἀπόψε νομίζω εἶναι μία λαμπρὰ παράστασις, ἔχεις τὸ θεωρεῖόν σου, εἰδο-ποίησε τὴν ἀδελφὴν σου καὶ ἄφησε ἐκεῖ χωρὶς λύπην τὴν ἄκραν τῆς ἐστίας καὶ τὸ κύπελλον τοῦ τῆου σου τὸ ὅποσον ἰμοιάζει μὲ σταγόνας πληξέως. Πῆγαινε εἰς τὸ θέατρον καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς τὸ μεσονύκτιον ἀφοῦ διασκεδάσῃς καλὰ. θὰ πῆσῃς εἰς τὸ κρεβάτι ὀλί-γον κουρασμένη, ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον χρειάζεσθαι διὰ νὰ κοιμη-θῇς καλὰ καὶ αὔριον θὰ μείνης κατὰπληκτος, ὅταν θὰ σηκωθῇς δροσερὰ καὶ εὐθυμος ὡς ὠραία ἑαρινὴ πρῶτα.

Ὁ κόμης συνώδευσεν χαριέντως τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις μὲ ἐν φιλίαν ἐπὶ τῆς μικροσκοπικῆς χειρὸς τῆς συζύγου του τὴν ὅποιαν ἐκεῖνη ἄφινε νὰ κρέμῃται ἴσως ἐπίτηδες, περιμένουσα τὴν ἐπισφρά-γησιν αὐτῆν τῆς συγγενικῆς διδασχῆς; καὶ ἀφοῦ ἐσηκώθη:

— Θέλεις εἶπε, νὰ διατάξω νὰ ζεῦσῃς;

— Ὁ, εὐχαριστῶ, ἠρέστη νὰ ἀποκριθῇ ἡ Ἰωάννα, εἶναι πολὺ ἀργά.

Ὁ κ. de Villeras ἐπειράχθη ἀπὸ τὸ μικρὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἰμιλίας του, κατέστειλεν ἐν τούτοις ἐν κίνημα πείσματος καὶ ἐνῶ διηρυνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούρας, εἶπεν εἰς τὴν κόμησσαν.

Ὅπως θέλεις, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ὀλίγον λογικόν. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ φύγω; ἀλλὰ ἄκουσέ με, ἀκολούθησε τὰς συμβουλὰς μου, μερικὰς τοῦλάχιστον, καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

Ἡ κόμησσα ἐσηκώθη, παρηκολούθησε οὐκ βήματα τοῦ συζύγου

της μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου νὰ κλείεται βρῆως, ἐρόφθη ἐπὶ ἐνὸς ἀν-κλίντρον κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της καὶ μὴ συγ-κρατοῦσα πλέον τὰ δάκρυα.

Ἡ Ἰωάννα de Villeros ἦτο πράγματι δυστυχῆς; εἶχε σοβα-ροὺς λόγους νὰ παραπονηθῇ δι' ἐκεῖνον τὸν ὅποσον εἶχεν ἀληθινὰ ἀγαπίσει; Ὁχι! ἀλλ' εὐρίσκειτο εἰς τὴν κατωφερῆ ἐκείνην ὁδὸν τῆς ἀμυθολίας καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων, εἰς τὰς ὁποῖας αἱ γυναῖκες τοῦ χαρακτῆρός της εὐρίσκονται μετὰ τὸν γάμον των καὶ αἱ ὁποῖαι τὰς ὀδηγοῦν μοιραίως εἰς τὴν λύπην, ἢ εἰς ἐν σφάλμα. Νυμ-φευθεῖσα πολὺ νέα καὶ ἐν ὄλῃ τῇ ἀγνόητι τῆς παρθενικῆς ψυχῆς της, νέον εὐγενῆ, εὐκόλων ἠθῶν, ἐλαφρῶν συνηθειῶν, δὲν εἶχεν ἴδῃ εἰς τὸν μνηστῆρα ὁ ὁποῖος τῆς ὠραίζετο αἰώνιαν ἀγάπην, ὅπως κάθε ἀγάπη τὴν ὅποιαν ὀρκίζεται τις, εἰμὴ τὸν ἰδεώδη σύζυγον τὸν ὄνειροπολούμενον ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ σχολείου. Ἀνατραφεῖσα χωρὶς μητέρα μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ μὴ γνωρίζουσα καμίαν ἀπὸ τὰς κομωδίας του εἶδε νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὴν εἰς νέος, πλήρης πά-θους, μὴ σκεπτόμενος εἰμὴ τὸν ἑρωτὰ της, ἀφίνων τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, θυσιάζων εἰς τὴν μνηστῆρ ἡμῶν τὴν κινήγια, λέσχας, διασκεδάσεις καὶ εἶχεν ἀνοίξει εἰς τὴν ψυχὴν της τοὺς ἀπεράντους ὀρίζοντας τῆς εὐ-τυχίας τὴν ὅποιαν ἡ φαντασία της ὄνειροπόλει. Ἀλλ' ἡ πραγματι-κότης εἶχεν ἔλθει τὸσον γρήγορα ὥστε μόλις μετ' ὀλίγου μῆνας ἡ Ἰωάννα δὲν εὐρίσκε πλέον εἰς τὸν Ροβέρτον τίποτε ἀπὸ τὸν ποιητι-κὸν σύντροπον, τὸν ὅποσον ἡ φαντασία της ἔπλασε καὶ ἡ καρδία της ἐπίστευσεν ὅτι κατέχει. Ἠγανάκτει ὅταν ἐκεῖνος ἠστειζετο διὰ τὴν μελαγχολίαν της, ὑπέφερε ὅταν ἀπουσίαζε, ἔστω καὶ δι' ὀλί-γον; κατῶρθως νὰ νομίζῃ ἐλαττώματα καὶ τὰ ἐλάχιστα σφάλ-ματα του. Δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τῆς ὁμιλῇ διὰ κινήγια καὶ ἵππους; τὸν ἠθελε ἀδιακόπως πλησίον της, κατηρᾶτο τὴν λέσχην, τοὺς φί-λους του καὶ ἡ μεταβολὴ τὴν ὅποιαν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει εἰς τὰς συ-νηθείας τοῦ κόμητος τὴν ἐτρόμαξε διὰ τὸ μέλλον.

(Μετᾶφρ. δος Οὐρανίας Δίπλα).

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

— Ναί ὅλοι ὅμοιοι εἶσθε! Ὅταν καὶ αἱ ἐλάχισται ἐπιθυμίας σας ἰκανοποιούνται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου φέρετε τὸ ὄνομα εἶναι διὰ σᾶς καλός, περιποιητικός, ἔτοιμος νὰ ἐνοήσῃ ὅλας σας τὰς φαντασίας, σᾶς ἔρχονται κάποτε εἰς τὸν νοῦν, πίστευσέ με, καὶ ὄχι εἰς τὴν καρδίαν, ἀσχημα ὄνειρα μὲ τὰ ὅποια ἀρέ-σκεσθε νὰ βαυκαλιζέσθε, αἱ πυρετώδεις ἐκεῖναι ἀνησυχίαι χωρὶς αἰ-τίαν καὶ ἀφορμήν, αἱ ὁποῖαι καὶ σᾶς βλέπτουν, καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σᾶς περιστοιχίζουν ἀνησυχοῦν. Μὴ ἔχουσαι νὰ ζητήσετε τί-ποτε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀρέσκεσθε νὰ διατρέχετε διὰ τῆς φαντα-σίας σας κόσμους ἀγνώστους, νὰ ἀκολουθῆτε διὰ μέσου τοῦ ἀχανοῦς χιμαίρικῆς ἰδεώδη. Ἄλλοτε σὲ εὕρισκα καθημένην πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἀναγινώσκουσαν κανὲν καλὸν μυθιστόρημα τοῦ Δουμᾶ πατρὸς, τὸ ὅποσον κατεβρόχθιζες, ὅπως καταβροχθίζεται πᾶν ὅτι ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γραφίδα, καὶ ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἴσαν ἐρυθροὶ τότε ἦσαν ἀπὸ κόπωσης καὶ εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ τώρα! ὦ τώρα εἶναι διαφορετικά.

Αὐτὰ εἶπεν, ὁ κόμης Ροβέρτος πρὸς τὴν νέαν σύζυγόν του, τῆς ὁποῖας οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κόκκινοι ἀπὸ δάκρυα.

Καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὴν ὅποιαν πρὸ ὀλίγου εἶχε κάμει ἐπιθεώρησιν τῶν βιβλίων:

— Ὡ ναί, τώρα εἶναι πολὺ διαφορετικά!

Ἐπαίρνε τοὺς τόμους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ τοὺς ἄφινε σπογγίζων τὰς χεῖρας.

— Θεὲ μου! τί Εὐαγγέλια! Ὁ Σχίλλερ καὶ ὁ Γκαίτε ὀλό-κληροι. Werther, Wilhelm, Meister, Wieland Hoffman, Schopen- hauger. Ὁχι, τίποτε δὲν λείπει ἀπὸ τὴν συλλογὴν λογογράφου, ποιητῆ, φιλόσοφου, φαντασιοκόπου, τρελλοῦ ἢ ψευδολόγου.

7) **Προδοχή και ύπακοή** (ζεύγος θαυμασίων ενωτίων). Κρεμάσα εις τὰ ὦτά σου τὰ πολύτιμα ταῦτα ἐνώτια θ' ἀκροᾶσαι εὐχαρίστως τὰ ὠφέλιμα μαθήματα.

8) **Εὐπρέπεια και φιλοπονία** (ζεύγος θαυμασίων βραχιολίων). Φόρει αὐτὰ καθημερινῶς εις τὴν χεῖρά σου καὶ θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα εις κάθε καλὸν σκοπὸν.

9) **Ἵπομονή** (ἐλαστικὴ ζώνη). Ὅσον περισσότερον τὴν φορεῖς τόσον εὐρύτερα καὶ πολυτιμότερα θὰ γίνεταί μὲν ὅτι ἐξωτερικῶς ἢ ἀξία τῆς φαίνεται ἐλκχίστη.

10) **Ἵπόκλησις** (δακτύλιος ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ). Ἐνόσω ζῆς μὴ χωρισθῆς τὸν πολύτιμον τοῦτον δακτύλιον, θὰ σὲ ἀναχαιτίζη ἀπὸ ἀμαρτίαν καὶ θὰ ἐπιφέρῃ τὴν αἰώνιαν γαλήνην τῆς συνειδήσεώς σου.

11) **Ἵποταγή εις τοὺς θεοδικητικούς νόμους** (περιδέρασιον ἀγῶν μαρογαυῶν). Τὸ κόσμημα τοῦτο στολίζει τὸ κάλλος διδάσκον ἡμᾶς συγχρόνως πῶς νὰ ὑποφέρωμεν πάσας τοῦ βίου τὰς δοκιμασίας.

12) **Ἀγάπη** (ἀδαμαντίνη πόρπη). Κοσμούμενον τὸ στῆθος σου μετὴν πολύτιμον ταύτην πόρπην τὴν μὲν καρδίαν σου θὰ θερμαίνει, τὴν δὲ εὐμορφίαν σου θ' ἀναδεικνύη περισσότερον.

13) **Εὐγένεια** (κομφωτάτη κόμωσις). Πλαισιούμενον τὸ μετωπὸν σου μετὴν χαρίεσσαν ταύτην κόμωσιν θὰ ἐμπνέη τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν.

14) **Εὐσέβεια** (πολύτιμον διάδημα). Εἰς ὁποῖαν δήποτε καὶ ἂν ἀνήκῃ τὸ βαρύτερον τοῦτο διάδημα τῆς ἐξασφαλίζει στέφανον ἀθανασίας.

15) **Καλὴ διάθεσις** (γενικὸς ἐξωραϊσμός). Ἐγγίζουσα ἐλαφρῶς τὸ στόμα σου μετὴν ἐκλεκτὸν τοῦτο ρευστὸν θὰ διασπείρῃς ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου σου θέλητρα τῆς νεότητος.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

Μονεμβασία

Ἀλεξάνδρου Ἀποστολίδου.

ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΡΙΣΙΣ

Εἶναι μία ἰδιαίτερὰ ἀπόλαυσις νὰ γευματίζῃ τις τὰς ἡμέρας αὐτὰς εις τὸ Ἑστιάτοριον Splendid τοῦ ξενοδοχείου τῶν Ἑένων.

Πλὴν τῶν τακτικῶν ταξειδιωτῶν τῆς καλλιτέρας πάντοτε τάξεως Ἑλλήνων καὶ ξένων προσετέθησαν τώρα καὶ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους ἐταίρους τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀπέραντος αἵθουσα ἀποτελεῖ μίαν διεθνή κοινωνικὴν ὁμήγυριν, ὠραίαν, ἀνεπτυγμένην, εὐθυμον, εὐχαριστημένην, καὶ ἐξ ἴσου ἀπολαμβάνουσιν τὴν ἐκλεκτὴν διεθνή ἐπίσης μαγειρικὴν, ὅσον καὶ τὴν θαυμασίαν ἐκτέλεσιν μουσικῆς ἐπίσης διεθνοῦς, ἣν ἀνακροῦει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἢ πλήρης ὀρχήστρα τοῦ Splendid.

Διὰ τοὺς δαιτωμένους ὡς οἰκοτρόφους εις τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν ξένων, καὶ εἶναι πλεῖστοι κυρίαι μόναι καὶ Ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι ἐκ τῶν ἀρίστων, ἢ οἰκογενειακὴ ζωὴ τοῦ ξενοδοχείου τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλέον πλεονέκτημα ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων ξενοδοχείων τῆς περιοχῆς αὐτοῦ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σουφλέ ἀπὸ ψάρι.—Βράζετε ἓνα καλὸ ψάρι τὸ ξεκοκαλιζετε καὶ τὸ κόβετε μικρὰ κομματάκια. Ἐπειτα μετὴν τὸ ζουμί κάνετε μίαν ζελατίνη, προσθέτουσα 5 φύλλα κόλλα καὶ ὀλίγον λεγόνι. Ἄμα εἶνε ἐτοιμὴ ἢ ζελατίνη σας, τότε κτυπᾶτε καλά 50 δραμ. κρέμμα τοῦ γάλατος τὴν ἐνώνετε μετὴν τὴν ζελατίνη προσθέτετε καὶ τὸ ψάρι καὶ τὰ βάζετε εις φόρμα μετὴν τρύπα εις τὸ μέσον καὶ τὴν παγώνετε. Ἐπειτα ἐτοιμάζετε μίαν μασεντουάν, δηλ. διάφορα χόρτα ψιλοκομμένα, βρασμένα καὶ ἀνακατωμένα μετὴν ἀσπρὴ σάλτσα. Σερβίρετε τὸ ψάρι παγωμένο καὶ τὸ γαρνίρετε εις τὸ μέσον καὶ τριγύρω μετὴν σαλάταν σας. Ἄν προτιμᾶτε μαγιονέζα ἀπὸ ἀσπρὴ σάλτσα τότε κάνετε μίαν πικτὴ μαγιονέζα.

Μέχρι τοῦδε προσήλθον εις τὰ γραφεῖα μας καὶ παρέλαβον ἀνὰ ἓν ἀγαλμάτιον, κερδισθέντα εις τὴν κλήρωσιν τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀποδείξεων προπληρωμῆς συνδρομῆς εις τὴν Ἑφημ. τῶν Κυριῶν: ἢ ἐξ Ἀθηνῶν δις, Ἑλένη Κηρύκ, καὶ ἢ ἐκ Πειραιῶς κ. Χατζῆ Λαζάρου. Ἡ δ' ἐκ Κορίνθου δις. Παπαλιγούρη ἔλαβε καρφίδα πύλου.

Τὰ Βιβλία τῆς Ἀδῆς. Ἰπὸ κ. Κ. Παρρέν. Ἡ χειροφειτημένη καὶ ἡ Μάγισσα. Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναικας τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀντρεφομένας μετὴν τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῶν ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειροφειτημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)πόλεως, εις τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Καὶ τὰ δύο συγκινούσιν, τέρπουσιν καὶ διδάσκουσιν. Ἀνατέμνουσιν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουσιν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθῆνας δρα. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἑφημερίς τῶν Κυριῶν» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀπλοποιήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς τῆς συνδρομῆς, συνεδύασεν αὐτὴν μετὴν ἓν μικρὸν δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπονέμεται διὰ κλήρου πρὸς ὅσας ἀποστείλουν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ 1905.

Ὅσαι λοιπὸν θέλουσιν νὰ μετᾶσχουν τῶν δῶρων αὐτῶν ἀνάγκη νὰ ἀποστείλουν ἀμέσως διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς τῶν τῆν συνδρομῆν τῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Τὰ δῶρα εἶναι εἴτε βιβλία, εἴτε μικρὰ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα, ὡς ἀγαλμάτια, καρφίδες ἐκ μετάλλου κ.λ. Αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς τῶν τοῦ 1904 μέχρι τοῦδε παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἀποστείλουν ἀμέσως. Ἡ αὐτὴ παράκλησις ἀπευθύνεται πρὸς ὅσας ἀνταποκριτριάς μας, τὰς καθυστεροῦσας εἰσέτι εἰσπράξεις τῶν